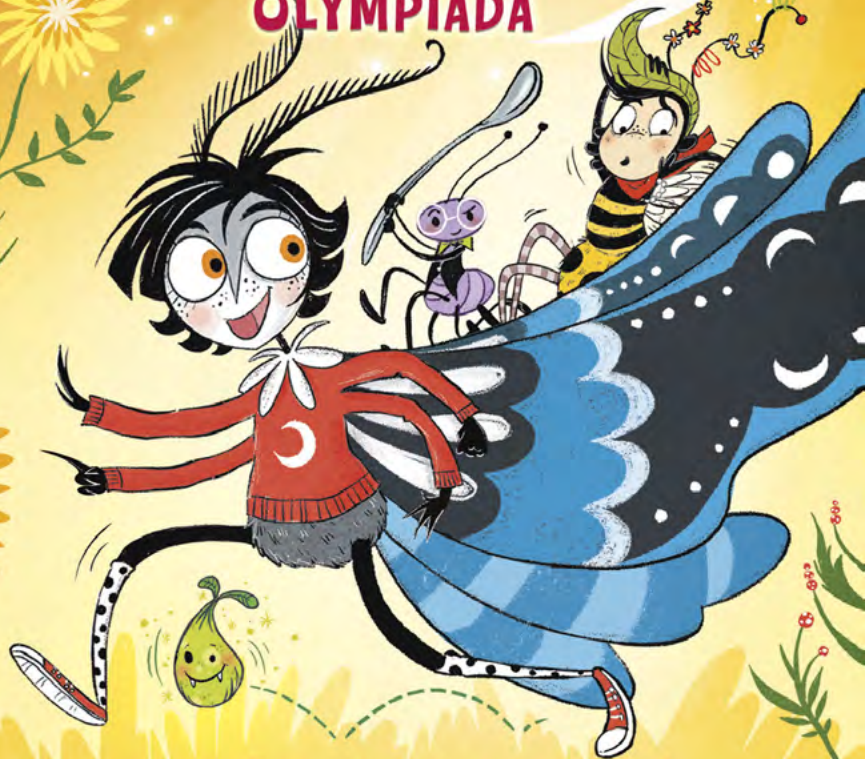

MARUŠKA PULNOČNÍ

A VELKÁ HMYZÍ
OLYMPIÁDA

LAURA ELLEN ANDERSONOVÁ

mladá fronta

Maruška Půlnoční a Velká hmyzí olympiáda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Ellen Andersonová

Maruška Půlnoční a Velká hmyzí olympiáda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

★ ★ ★
MARUŠKA
PULNOČNÍ
A VELKÁ HMYZÍ OLYMPIÁDA

LAURA ELLEN ANDERSONOVÁ

mladá fronta

Přeložila Drahomíra Michnová

Originally published in the English language in Great Britain by Farshore,
an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title: MARNIE MIDNIGHT
AND 'THE GREAT CRITTER CONTEST' Copyright © Laura Ellen Anderson 2024
Translation© Drahomíra Michnová, 2025 translated under licence from
HarperCollinsPublishers Ltd
The author asserts the moral right to be acknowledged as the author.

ISBN tištěné verze 978-80-204-6509-2

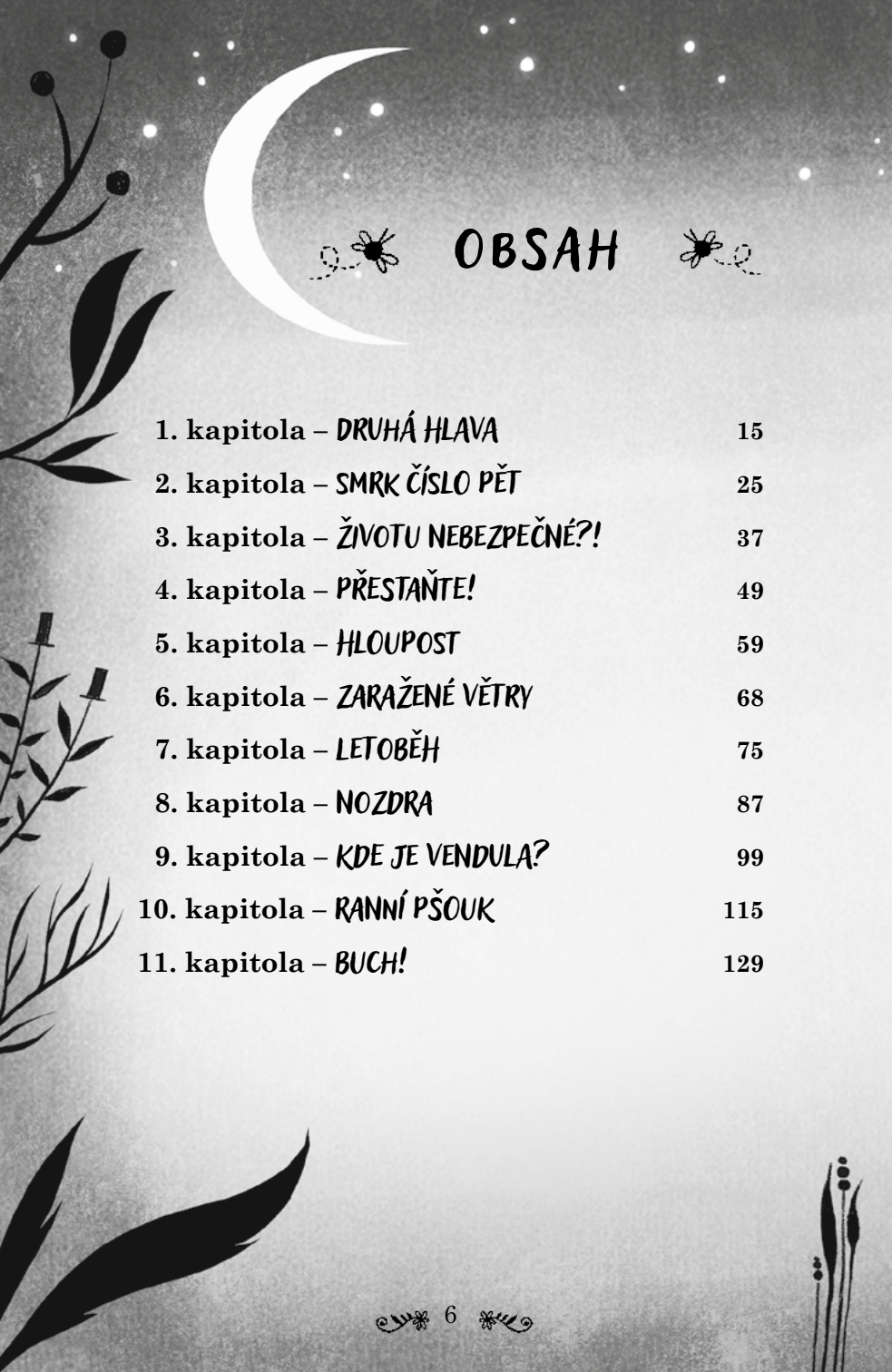
ISBN e-knihy 978-80-204-6521-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6522-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6515-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro dědečka.
Stavitele lodí, mistra hudby
a šampióna v konzumaci čokoládového dortu!
S láskou
XXX*

OBSAH

1. kapitola – DRUHÁ HLAVA	15
2. kapitola – SMRK ČÍSLO PĚT	25
3. kapitola – ŽIVOTU NEBEZPEČNÉ?!	37
4. kapitola – PŘESTAŇTE!	49
5. kapitola – HLOUPOST	59
6. kapitola – ZARAŽENÉ VĚTRY	68
7. kapitola – LETOBĚH	75
8. kapitola – NOZDRA	87
9. kapitola – KDE JE VENDULA?	99
10. kapitola – RANNÍ PŠOUK	115
11. kapitola – BUCH!	129

12. kapitola – MAZLOKAŠE	141
13. kapitola – ŇAM, ŇAM, ŇAM, ŇAM	149
14. kapitola – VĚŠÍ ŠVUNK	159
15. kapitola – SKVĚLÁ LŽÍCE	169
16. kapitola – TVÁŘ OSUDU	181
17. kapitola – DEJ SI BACHA!	193
18. kapitola – ŽVÝKEJ RYCHLE!	205
19. kapitola – PŘIŠEL DÉŠŤ...	217
20. kapitola – VÝROČÍ	229
21. kapitola – VAŠE SESTRA?!	239
22. kapitola – NA VĚKY VĚKŮ	249

NEBEZPEČNÁ
ZÓNA

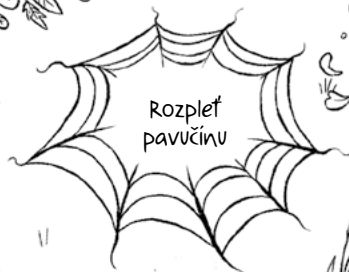
Podle
z list
v záklovu

Šnekování
a slimáčení

Dej
ji
pecku

Rozplet
pavučinu

Větrný
den

START

Tančící
pampelišky

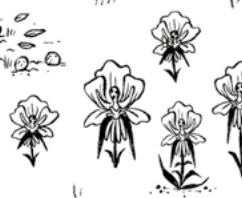
Břetův
test
z anatomie

Hmyzí
bludiště

Stonková
skluzavka

Křídlovaná

Občerstvení

Pylovaná

Odbahni
bahňák

ZÓNA VOUSORCHIDEJÍ

občerstvení

Hotel
Nebeslin

Náprstkovka

Až
na vrchol
dýně

Kládomost

Nalož
to
kaštanům

SEMínko
SEM

Kde
je
Vendula?

chyt
mšici

Kruť se
a svíjej

O houby
jde!

NEBEZPEČNÁ
ZÓNA

Prokletá
pavučina
západu, která je
ve skutečnosti
na východě

NECHOŤ ZA TUTO ZÓNU

SEZNAMTE SE S HMYŽÍKY

Maruška
Půlnoční

Nemůže se dočkat, až se naučí používat opravdovou měsíční magii, a moc se jí líbí studium na Hmyží akademii!

Fífa
Flombidium

Moc rád si vymýšlí nová slova, a když má strach nebo je v šoku, svírá svoje perly.

Star
Vonstróza

Vždycky má po ruce svou velkou lžici a je odhodlaná pomstít svého otce.

Veronika Strakatá

Motýlice, která
miluje svá třpytivá
křídla a nezapomene
vás upozornit, že se píše
STRACKATTA.

Lunora Křídlásková

Po dlouhá léta
pohřešovaná múnoložka,
než ji Maruška našla
na Měsíci! Dnes nová
lektorka Měsíčního
klubu.

Školník Vincek

Většinou ho studenti
štvou, ale udržuje
v Hmyzí akademii
čistotu a pořádek. A má
záhadnou devátou nohu!

Milá mamůrko, tatmůro, Miloušku a všech
čtyřicet osm vajíček pod listem!

Mám se na Hmyzí akademii úplně přeužasně!

Musím vám toho TOLIK NAPSAT! Objevili jsme
s Fíťou na půdě školy zakázanou třídu, kde býval
Měsíční klub! Což bylo divné, protože jsme se
v žádném z našich vyučovacích předmětů o Měsíci
neučili. Když jsem se zeptala pana učitele Atlase
proč, rozzlobil se, ale ukázalo se, že byl prostě jen
smutný, protože všechno, co souvisí s Měsícem, mu
připomínalo jeho sestru, kterou před mnoha lety ztratil.

Ale nikdy byste neuhodli, co se stalo...

Ukázalo se, že jeho sestra je ta moje hrdinka,
mega super můnoložka LUNORA KŘÍDLÁSKOVÁ!

Všichni si mysleli, že ji sežral Ranníptáč, ale ve
skutečnosti odletěla na Měsíc a nemohla se vrátit
domů, protože si poranila křídlo.

Zkrátka a dobře, zjistili jsme, že se pan Atlas
snaží zničit Měsíc, a tak jsme se vydali na velké
dobrodružství, abychom ho zastavili. Jeli jsme na
kryse Agátce a potkali jsme obávaného Ranníptáče.

Až na to, že se jmenuje Růženka a hlavně je to skvělá kamarádka! Růženka nás odnesla až na Měsíc, abychom mohli zabránit panu Atlasovi v uskutečnění jeho plánu Měsíc zničit. A zachránit Lunoru!

Byl to báječný výlet. Vidět Měsíc takhle úplně zblízka, to bylo něco, co jsem v životě nezažila.

Něco neskutečného!

Pan Atlas se tam znovu setkal se svou dlouho ztracenou sestrou a teď je mnohem hodnější a šťastnější.

Lunora slíbila, že zase rozjede Měsíční klub pro všechny hmyzíky (včetně mě!), kteří by se chtěli naučit měsíční magii. Pradávné mýry si ji chránily jen pro sebe. Ale teď se můžou zapojit všichni zájemci!

Každopádně už je čas na shromáždění, takže musím končit.

Uvidíme se v pololetí.

Miluju vás až na Měsíc a ještě dál!

Maruška xxx

DRUHÁ HLAVA

Páteční shromáždění se konalo ve Vypouklině, nejširší části kmene stromu, v němž se nacházela Hmyzí akademie. Podobala se ohromné bublině. Velká místnost s kulatým stropem ve tvaru kupole byla obložená jasně zeleným mechem a v tento den měla stěny ozdobené šňůrami barevných okvětních lístků. Květinovou vlajkoslávu ještě zkrášlovaly třpytivé mašle a stuhy. Ale v samém čele sálu zářilo něco opravdu hodně nádherného... Velký zlatý POHÁR!

V sále panoval neobvyklý ruch a jas. Světlušák Roderik z prvního ročníku vydával ze svého zadečku tolik světla, že dívat se na něj bylo jako dívat se do slunce. Marušce se chvěla křídla očekáváním a Fífa, který se obvykle považoval spíš za áčko než béčko, natož

ypsilon, se rozhodl, že dnes bude mimořádně „YAY!“. Dokonce i Star se usmívala víc než obvykle... Což bylo jasné znamení, že se chystá něco opravdu bombastického!

Na úvod studenti zazpívali hymnu Hmyzí akademie a hrstka šťastlivců, kteří si v uplynulém týdnu vedli obzvlášť dobře, převzala mimořádná ocenění. Nakonec promluvila slečna Odonatová, vážka a ředitelka školy. Vznesla se do vzduchu a její

křídla kmitala tak rychle, že to vypadalo, jako by se vůbec nehýbala.

„Než se vydáte do svých tříd, mám pro vás pár posledních oznámení,“ řekla s úsměvem. „Úplně první schůzka Nového měsíčního klubu s vaší novou lektorkou, profesorkou Lunorou Křídláskovou, se bude konat dnes večer po vyučování v nejvyšším patře školy. Srdečně na ni zveme všechny, kdo se chtějí o našem krásném měsíčním sousedovi dozvědět víc.“

Maruška Půlnoční se musela hodně držet, aby nevyskočila ze židle a nezačala křepčit radostí. Milovala COKOLI, co se týkalo Měsíce, a teď tu budou mít zájmový kroužek s tímto zaměřením!

„Jak víte, zítra čeká všechny první ročníky velmi napínavý den,“ pokračovala slečna Odonatová, „protože se v naší škole koná každoroční Velká hmyzí olympiáda!“

Vyboulenina se okamžitě naplnila nadšeným jásotem, bzučením, cvrkáním, hučením

a bzučením. Stínici se stočili do klubíčka, červíci a žížaly vrtěli ocásky a Ronovi (tomu neidentifikovatelnému hmyzíkovi z ročníku) vyrostla ze samé radosti druhá hlava.

„Každý tým dostane mapu s vyznačenými stanovišti jednotlivých disciplín v zahradě Muzea přírody,“ vysvětlovala ředitelka.

Chlupatý červík Vojta Bambula zvedl ocásek. Třásl se mu strachy.

„Ano, Vojto?“ zeptala se ředitelka.

„Ehm... není muzejní zahrada trochu nebezpečná?“ pípł. „Nebude se tam potulovat spousta šlapačů? Já opravdu nemám chuť už poosmé přijít o ocásek...“

Slečna Odonatová se zasmála. „Soutěž se vždycky koná v sezóně orchidejí, kdy je velká část muzejní zahrady nepřístupná veřejnosti, aby šlapači nepodupali záhony se zasetými semínky,“ uklidnila všechny přítomné. „Žádní šlapači tam tudíž nebudou a v ohrazeném úseku zahrady je teď zcela bezpečno.“

„Díky za to žížalám,“ poznamenala Maruška. „Já rozhodně ještě neumím létat tak dobře, abych se vyhnula nějaká velké ruce, co by mě rozmáčkla, nebo lepkavé botě, co by mě zašlápla!“

Fífa souhlasně přikývl. „Myslím, že každý hmyzík z toho opatření bude mít radost,“ mínil. „Kromě vos. Vosy si totiž úplně libují v tom, že otravují plácače, kteří sedí venku s nějakým jídlem.“

Slečna Odonatová pokračovala: „Na každém stanovišti budete plnit nějaký úkol. Vaším cílem je dokončit do půlnoci těchto úkolů co nejvíc. Za každý splněný úkol váš tým získá speciální samolepku s nápisem Hmyzíková soutěž, kterou si nalepíte na zadní stranu mapy. A tým s největším počtem samolepek po skončení soutěže získá Velký pohár Hmyzíkové soutěže!“

Žáci hlasitě zalapali po dechu.

Vítězství ve Velké hmyzíkové soutěži znamenalo KOLOSÁLNÍ úspěch. Jména členů vítězného týmu budou vyryta na zlatém poháru a ten pak bude zářit vedle ostatních blyštivých trofejí hned ve vstupní hale Hmyzí akademie na polici velkých úspěchů!

Veronika Strakatá, motýlice usazená v první řadě, se otočila a podívala se na Marušku.

Její zářivě žluto-fialová křídla ozdobená zlatými srdíčky se třpytila ve slunečním světle: byla to úplně jiná křídla než ta

Maruščina. Maruška měla křídla černá jako noc a posetá jemnými ornamenty, které připomínaly fáze měsíce.

Maruška nepochybovala o tom, že Veronika bude po zlatém poháru velice toužit a všechny ostatní soutěžící považovat za úhlavní nepřátele! Však už teď na Marušku vrhala

nevraživé pohledy, ale ta se jen usmála
a zamávala na ni. Motýlice si pohrdavě
odfrkla a otočila se zase zpátky.

„Jak už jsem řekla, ve Velké hmyzí
olympiádě budou žáci soutěžit v týmech,“
pokračovala slečna Odonatová.

Maruška kývla na své dva nejlepší
kamarády sedící vedle ní. Už spolu mluvili
o tom, že se Velké olympiády společně
zúčastní. Maruška by si ani nedokázala
představit jiné dva hmyzíky, se kterými by se
tak ráda dělila o vítěznou trofej!

Fífa byl úplně první kamarád, kterého si
Maruška našla na té zajímavé cestě šnečí
dráhou do Hmyžíkova, ale jeho tvář už viděla
dlouho předtím, než ho potkala! Byl to totiž
Fífa Flombidium – tvář z reklamy na
Flombidiumův slavný med, což byla mezi
hmyzíky velice oblíbená firma. Fífova
fotografie figurovala na etiketě sklenic s tímto
medem. Fífa nosil jasně zelený klobouček

z listu a červenou šálu (přehozenou přes svůj perlový náhrdelník, který mu spolehlivě pomáhal, když ho v mimořádných situacích pevně svíral v ruce) a i na tykadlech mu cinkaly třpytivé ozdůbky. Fífa byl zčásti včela, zčásti берушка a zčásti záhada.

Druhou z dvojice Maruščiných nejlepších kamarádů byla mravenčice jménem Star Vonstróza: často skoupá na slovo, ale vždy klidná a rozvážná. Star byla drobnější než většina mravenců, zato neuvěřitelně silná. Marušku překvapilo, když zjistila, že tato nenápadná mravenčice je princeznou ze Sedmera mravenišť a následnice trůnu!

„Týmy z prvního ročníku, které se účastní Velké olympiády, se zítra hned po snídani sejdou před školou a dostanou mapy,“ dodala ještě slečna Odonatová a ukončila svůj projev tím, že zvedla ruce a zvolala:

„AŤ SE SOUTĚŽ POVEDE
A KAŽDÝ SE PŘEDVEDE!“

 2. KAPITOLA

SMRK ČÍSLO PĚT

„Tohle bude TAK SUPER!“ prozpěvovala si Maruška, když s ostatními spolužáky mířila do Dolních kořenů, kde měli svou kmenovou učebnu. Tam vždycky probíhala první hodina s jejich třídním profesorem panem Atlasem, která začínala kontrolou docházky. „A s první schůzkou Nového měsíčního klubu dnes večer to vypadá na ten NEJLEPŠÍ týden v životě!

Pořád platí, že tam půjdete se mnou?“

„Přírodozně,“ zvolal Fífa vesele.

„Potvrzeno!“ zasalutovala Star rázně.

Maruška zvedla všechny čtyři ruce a pláclí si. Potřebovala se se svými kamarády podělit o všechnu tu radost. Bohužel právě v tu chvíli kráčela kolem Veronika a její věrné družky Thelma a Louisa. Motýlice krasavice.

Veronika nebyla z těch, kdo by se chtěl dělit

o radost, zvláště když se to týkalo Marušky. Thelma a Louisa si už už chtěly s trojicí plácnout taky a zvedly ruku. Ale okamžitě ji rychle stáhly, protože Veronika na ně vrhla vražedný pohled, který říkal: *Neopovažte se.*

Veronika se podívala na Marušku a protočila oči. „*Jako malí.* Nedivím se, že zrovna vy tři jdete do soutěže společně,“ ušklíbla se.

„Jak jinak?“ prohlásila Maruška hrdě. „Skvěle nám to spolu klapíkuje. Už jsme si vymysleli i název našeho týmu a všechno,“ naparoval se Fífa. „Hle... náš STYNZAČNÍ TÝM!“

„Kolikrát ti to mám říkat? Slovo stynzační *neexistuje*,“ zasténala Star.

„A jak se teda jmenuje váš tým?“ zeptala se Maruška.

„Samozřejmě že Motýlice krasavice,“ odpověděla Veronika bez váhání.

„To jsme si mohli myslet,“ zabručela Star.

„Říkáme si tak, protože takové jsme!“ podpořila Veroniku Louisa. Thelma přikyvovala.

„Jsme neporazitelný tým,“ chvástala se Veronika. „Klidně můžeme převzít cenu hned teď.“

Maruška zvedla obočí. „Taky se může stát, že *nevyhrajete*, co ty víš,“ mírnila královnu krasavic.

„To nepřipadá v úvahu,“ ušklíbala se pohrdavě Veronika. „Každý z mé rodiny, kdo na tuhle školu chodil, Velkou olympiádu vyhrál a já tuhle tradici nehodlám porušit. Takže nashle, vy břídilové.“ Veronika pohodila ofinou a s Thelmou a Louisou v závěsu pyšně odkráčela.

„No, byl to PŘÍJEMNÝ rozhovor,“ zavolal za nimi ještě Fífa a vyndal si zpod kloboučku drobeček křupky s příchutí sýra a cibule.

„V nemilé společnosti mi vždycky vyhládne.“

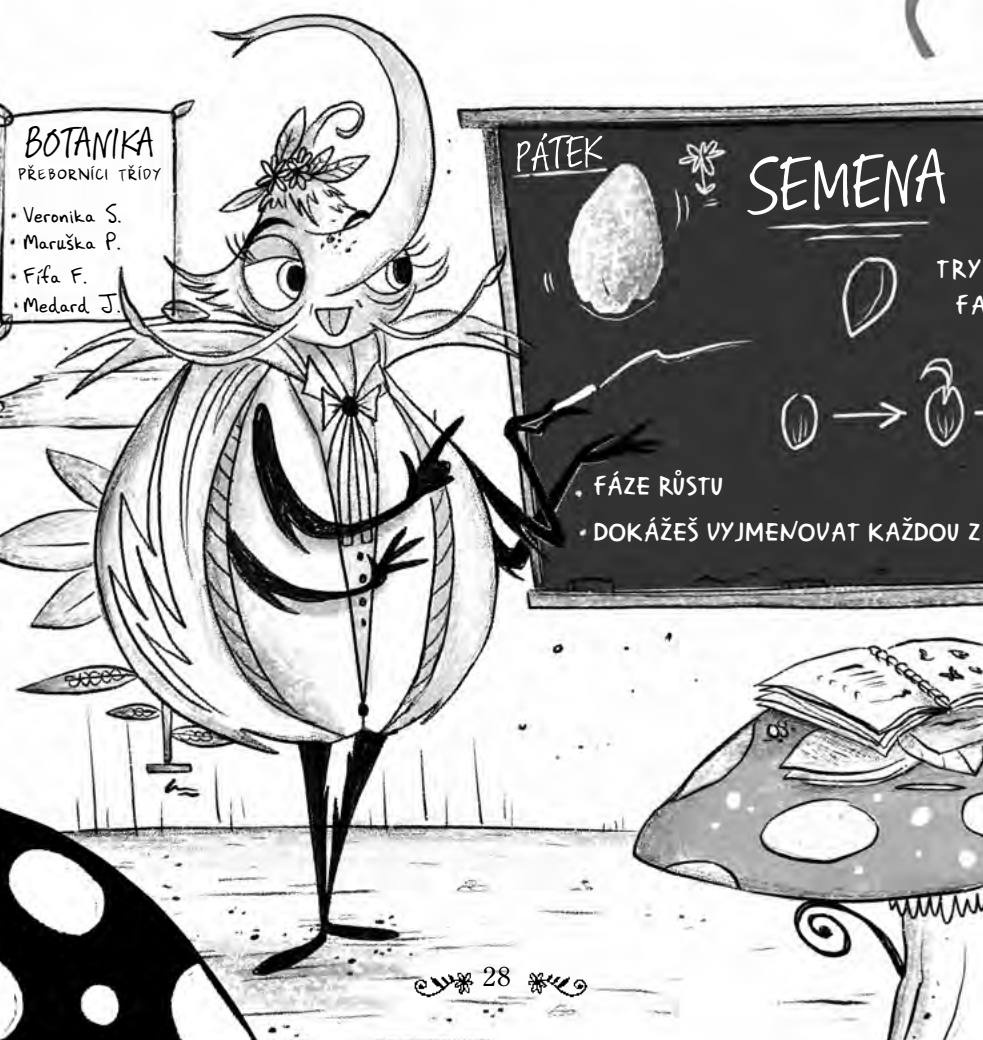
„Musíme je porazit,“ zabručela Star.

„Pokusíme se o to,“ řekla Maruška. Ale Star se tvářila bojovně a obočí se jí ještě víc nakrčilo, což Marušce vždycky připadalo trochu děsivé,

i když věděla, že pod drsným zevnějškem mravenčice se skrývá měkké srdíčko.

„Mňouky,“ mlaskl Fífa a zavěsil se do svých kamarádek. „S Maruščinou trpělivostí a zápalem, s hroživou silou Star a mým

pěkným vzhledem si myslím, že máme hodně velkou šanci Velkou olympiádu vyhrát!“

Maruška seděla v hodině botaniky a snila o tom, jaká měsíční kouzla by se večer mohla v Novém měsíčním klubu naučit. Bude měsíční magie obtížná? Bude její kamarády bavit učit se o Měsíci stejně jako ji? Maruška se chvěla nedočkavostí a nervozitou!

„Může mi někdo připomenout, jak se odborně nazývá svrchní vrstva semínka?“ zeptala se slečna Pořízková, jejich učitelka botaniky. „Maruško Půlnoční?“

Maruška polekaně vzhlédla. „Ehm... Nazývá se...“

Sklopila zrak na kresbu semínka, které si už nakreslila do sešitu. „Osemení,“ vyhrkla.

Slečna Pořízková přikývla. „Výborně, Maruško, tak je to správně. Bez semen by byl svět velmi pusté místo.“

„Všichni bychom zemřeli,“ dodala Star věčně.

Učitelka zamrkala. „No, ano. Semena nám poskytují domov a potravu. Takže je velmi důležité, abychom my a šlapači udrželi semínka v bezpečí a starali se o ně,“

pokračovala slečna Pořízková. „Může mi někdo říct, za dvacet hmyzích kreditů, která rostlina má největší semínko na světě?“

Maruška zvedla ruku. Ale učitelka už přešla k Veronice, která seděla s Thelmou a Louisou v zadní lavici a momentálně nedávala pozor, protože ukazovala kamarádkám svou zbrusu novou lahvičku velmi drahého lesku na křídla s drobnými třpytkami.

„Dámy?“ vyštěkla učitelka, až motýlice nadskočily. „Co tu máte tak fascinujícího?“ Slečna Pořízková zvedla lahvičku a studovala etiketu. „Smrk číslo pět?“

„To je vlastní značka mé matky,“ chlubila se Veronika a zamávala křídlem, aby předvedla, jak se jí teď srdíčkové vzory super třpytí. „Je to

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Maruška Půlnoční a Velká hmyzí olympiáda.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.